

ескадронъ се проточи, подобно на исполинска змия, надъ шосейния мостъ, за да премине на отсамния брѣгъ.

Бавно, вдигайки облаци прахъ следъ себе си, ескадрона премина моста и продължи пѣтя си.

Нашитѣ предни части, скрити въ засади, го причакаха и когато конниците се различаваха вече съвсемъ ясно и поотдѣлно, откриха честъ огънь, който ги обърка и принуди да се върнатъ въ пѣленъ безпорядкъ.

Наближаваше и пладне. Слънцето почваше да пече силно. Голитѣ западни скатове, безводни и песъчливи, се нажежаваха. Въздуха горѣше като въ разпалена пещъ. Отъ никжде вода не можеше да се донесе. Страшна жажда обзе хора и животни. Съ засъхнали уста, отъ два дни не пили капка вода, войниците се превиваха отъ жажда. А въ това време неприятеля се усилваше, цѣла бригада се бѣше провървѣла вече и положението ставаше обезпокоително.

Трѣбваше да се отстѣпи, защото предѣла до който човѣшката износливостъ можеше да стигне, биде преминатъ. Българинътъ може да търпи студъ отъ който дърво и камъкъ се пукатъ, той може безропотно да понесе гладъ, болестъ, и тежки рани, но този пекъ, тази адска жега, бѣха непоносими.

Една по една отъ ротитѣ се изтегляха къмъ с. Ерешъ-Оба.

Новата главна позиция, на която армията бѣше решила да се спре, бѣха височинитѣ при Радовишъ. На дълги върволици се проточиха нашитѣ части по шосето затози градъ. Тъмни облаци отъ прахъ се носеха и посипваха тази човѣшка маса. По шосето бѣше хаосъ; хора отъ разни части се объркаха, размѣсиха се и опрашени, одърпани, брадясали, каквито бѣха всички, станаха едно тесто, отъ което нищо не можеше да се направи. Всѣки началникъ се стремеше да запази своята частъ и съ редъ и порядкъ да я изведе изъ този човѣшки мравунякъ. Обози отъ разни части, пионерни кола, транспортъ съ ранени, кавалерия, орджия, ракли и измежду всичко това, една многохилядна уплашена тѣлпа отъ бѣжанци бѣха задрѣстили шосето и правилното движение бѣше невъзможно.

Стадното чувство въ българина е силно развито и въ подобни случай никой не бѣше въ състояние да внесе редъ.

Постепенно обозитѣ, болничнитѣ кола и потока отъ бѣжанцитѣ се източиха на изтокъ, къмъ Петричъ. Следъ тѣхъ се движеха и частитѣ на полка.

На 26 юни цѣлия день ротитѣ преминаха въ движение презъ с. с. Раклишъ, Ени-Махле, Чинаклий, Георчели и при-вечеръ се стигна до с. Хамзалий, гдето се зае позиция.

На 27 юни полка отново трѣгна по планинската пѣтека за село Берово. Долу по пѣтя, южно отъ село Хамзалий, се водеше ожесточенъ бой. Героя артилеристъ, капитанъ *Гърневъ* отбиваше съ картечъ бѣснитѣ атаки на многобройния противникъ. 5 батареи отъ 6 с. с. артилерийски полкъ бѣше за прицѣна и само следъ жестокъ бой, като нанесе чувствителни